

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 374/2026
02.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Исакова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К.бр.37/24 од 05.11.2025. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 174/25 од 05.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 02.04.2026. године, већином гласова је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Исакова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К.бр.37/24 од 05.11.2025. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 174/25 од 05.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К.бр.37/24 од 05.11.2025. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено на полицијском задржавању од 13.05.2021. године до 14.05.2021. године. О трошковима кривичног поступка је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 174/25 од 05.02.2026. године је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу К.бр.37/24 од 05.11.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Исаков, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, јер у чињеничном опису кривичног дела недостају субјективни елементи кривичног дела из члана 23. Закона о јавном реду и миру. По оцени браниоца, наведено кривично дело постоји само у случају ометања службеног лица у обављању само једног од низа послова јавне безбедности које обавља полиција, а у конкретном случају то представља ометање полицијских службеника у обављању послова одржавања јавног реда и мира из члана 30. став 3. тачка 5) Закона о полицији, па самим тим друге радње којима се полицијски службеник омета морају бити усмерене на ометање службеног лица у обављању наведених службених дужности, а у конкретном случају полицијски службеници нису предузимали наведене радње, него евентуално радње регулисања саобраћаја на путевима, па је на овај начин изостао и објективни услов инкриминације. У прилог наведеном, бранилац истиче да је у изреци пресуде наведено да су полицијски службеници у конкретном случају поступали у складу са чланом 64. став 2. тачка 9) Закона о полицији, која одредба не обухвата послове у правцу одржавања јавног реда и мира, па се у радњама окривљеног евентуално стичу елементи прекршаја из члана 331. став 1. тачка 31) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, с обзиром да је наведеним чланом прописан прекршај за незауштавање возила по наредби полицијског службеника.

Одредбом члана 23 став 1. Закона о јавном реду и миру је прописано да ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности, казниће се затвором од шест месеци до две године.

Изреком пресуде Основног суда у Врбасу К.бр.37/24 од 05.11.2025. године окривљени АА је оглашен кривим да је дана 13.05.2021. године око 13,30 часова, у ..., способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење, на други начин ометао службена лица надлежних органа и то полицијске службенике ПС ..., оштећене: ББ и ВВ који су по налогу за извршење службеног задатка бр. 000742 вршили службену дужност и то сходно члану 64. став 2. тачка 9. Закона о полицији, полицијско овлашћење зауштавање и прегледање лица, предмета и саобраћајних средстава, на начин да се док се као возач путничког возила марке „...“ регистарских ознака ... кретао у ... улицом 29. новембра није се зауставио путничким возилом када је у улици 29. новембра наишао на службено возило полиције у коме се као возач налазио полицијски службеник оштећени ББ, а као сувозач полицијски службеник оштећени ВВ који је укључио ротацију (звучно - светлосну

сигнализацију), док је окривљеном полицијски службеник оштећени ББ дао блицајући светлима службеног возила знак да се заустави, већ је убрзао кретање путничког возила којим је управљао и са истим наставио кретање улицама ..., док су се оштећени службеним возилом кретали иза њега и даље са укљученом ротацијом, да би доласком у улицу 7. јула испред кућног броја ... зауставио путничко возило којим је управљао, а када је полицијски службеник оштећени ВВ изашао из службеног возила и кренуо према њему, започео је поново споро кретање возилом али је полицијски службеник оштећени успео да отвори врата сувозача и да му изда наређење: „стани полиција!“ након чега је зауставио путничко возило којим је управљао, те је брзо изашао из возила и није поступио по наређењу полицијског службеника ВВ да стане, већ је започео да трчи бацајући из руке мобилни телефон, али је испред њега стао полицијски службеник оштећени ББ, па се окривљени тада зауставио, а био је свестан да је такво његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

По оцени Врховног суда, из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени АА оглашен кривим правноснажном пресудом и то како објективна, која се тичу радње извршења, која се састоји у томе да је окривљени на други начин ометао службена лица надлежних органа и то полицијске службенике ПС ..., тако и субјективна обележја која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, који је обухватио и свест о забрањености дела.

Првостепени суд је у изреци побијане пресуде јасно описао начин на који је окривљени ометао овлашћена службена лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира, имајући у виду да се окривљени није зауставио путничким возилом када је наишао на службено возило полиције, иако су полицијски службеници том приликом укључили и звучно - светлосну сигнализацију и блицали светлима службеног возила, већ је убрзао кретање путничког возила и зауставио возило тек када су га полицијски службеници сустигли службеним возилом, као и да је када је полицијски службеник изашао из службеног возила и кренуо према њему, започео поново споро кретање возилом и да је зауставио путничко возило којим је управљао тек када га је полицијски службеник сустигао и успео да отвори врата сувозача и издао му наређење да стане, али да окривљени није поступио по овом наређењу, већ је започео да трчи, а које све наведене континуиране радње и по оцени овога суда представљају радње кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, односно радње учиниоца овог кривичног дела којима на други начин омета службено лице надлежних органа у вршењу службене дужности.

Поред наведеног, код кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, заштитни објект није само јавни ред и мир, како се то неосновано истиче захтевом за заштиту законитости, већ и нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира (Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђени делокругом), који своју функцију врше преко службених лица који обављају службене

дужности у тим органима, у конкретном случају, по налогу за извршење службеног задатка сходно члану 64. став 2. тачка 9) Закона о полицији и то полицијско овлашћење за заустављање и прегледање лица, предмета и саобраћајних средстава. Самим тим, неосновани су наводи изнети у захтеву за заштиту законитости да наведено кривично дело постоји само у случају ометања полицијских службеника у обављању послова одржавања јавног реда и мира из члана 30. став 3. тачка 5) Закона о полицији.

Што се тиче пресуде Врховног касационог суда Кзз 1391/20, на коју се позива бранилац окривљеног у поднетом захтеву, не ради се о истој правној ситуацији, јер се у том поступку радило о кривичном делу напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ.

Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић